

[Hans Hedtoft.]

foregår, at det er tilfældet? Danmark har ikke hidtil, mig bekendt, følt sig afskåret fra at udnytte muligheder, der måtte være for at virke for afspænding og udsoning, tværtimod, og Danmark bør naturligvis fortsat udnytte muligheder, som måtte vise sig. Jeg regner ikke med, at der er nogen som helst principiel uenighed mellem samtlige demokratiske partier eller med regeringen i denne sag. Lad det blive sagt, så det høres hele landet over: I denne rigsdag er der ingen deling på dette punkt. Enhver redelig forhandlingschance, der måtte melde sig, til at skabe international afspænding, til at øve en indsats for at bevare den fred, vi først og fremmest er interesseret i at bevare, vil alle danske demokratiske partier i denne sal understøtte, og ingen skal forsøge på at tage patent på denne indstilling.

Jeg har da heller ikke hørt anført holdbare eksempler til støtte for den påstand, at vi har svækket vor stilling. Det er ganske vist påstået, at det var en følge af Danmarks medlemsskab i Atlantpagten, at Danmark ligesom Norge i FN stemte for at stemple Kina som angriber, medens Sverige afholdt sig fra at stemme. Jeg erkender åbent og blankt, at jeg personlig ikke forstod den holdning, som den svenske regering indtog ved denne lejlighed, men det er ganske urigtigt, at Danmarks afstemning var dikteret af vort medlemsskab i Atlantpagten eller af noget pres fra USAs side. Vor afstemning var simpelthen en direkte og naturlig følge af den positive holdning, som vi hele tiden havde indtaget til FN-aktionen mod angriberen. Men inden man nåede til afstemningen i FN, havde Danmark sammen med England og andre lande direkte imod USAs ønske ved sin afstemning støttet de bestræbelser, som Indien og en lang række andre asiatiske lande ønskede at fortsætte for at forsøge alle mæglingsmuligheder overfor Kina.

Det er også urigtigt, når det anføres, at vor afstemning for den resolution, der gav FN-hæren bemyndigelse til at overskride den 38. breddegrad, skyldtes vort medlemsskab i Atlantpagten. I denne sag stemte Sverige — iøvrigt ligesom Danmark og Norge — udfra det allerede nævnte ønske om positivt at støtte FN-aktionen i Korea. Lad mig tilføje, at vi fra vor side har det oprigtige ønske, at de afgørende spørgsmål om Kinas fremtid, herunder Kinas repræsentation i FN, herunder Formosaproblemet, kan løses således, at det kinesiske folks berettigede ønsker opfyldes, men det er vel en forudsætning fra alle danske

demokratiske partiers side, at før vi kan medvirke til løsningen af sådanne ting, må Kina medvirke til at standse angrebskrigen i Korea. Dette er nøglen til situationen, og alle danske demokratiske partier er vel enige om, at en sådan forudsætning må opretholdes, at vi ikke skal præmiere angriberen.

En overgang talte man også fra Atlantpagtmotstandernes side formanende ord om, at Danmark ikke burde bøje sig for det forslag, som var fremsat i USAs kongres, gående ud på at tage Marshallhjælpen fra sådanne medlemmer af Atlantpagten, der ikke ville totalt afbryde deres handelsforbindelser med Østblokken. Alle danske partier var ganske enige om at modsætte sig en sådan fordring fra USAs side, og vi ved, at regeringens repræsentanter bekæmpede, bl. a. i Atlantpagtrådet, energisk dette forslag. Resultatet er blevet, at USA har bøjet sig for den modstand, som særlig hårdnakket blev fremført fra dansk side. Hele denne sag er et udmærket vidnesbyrd om, at Danmark ikke blot er en ja-siger overfor USA, men at vi har en mening, at vi siger den, slås for den, og i nogle tilfælde lykkes det os også indenfor samarbejdet at få denne mening gennemført.

Om Tyskland sagde den højtærede udenrigsminister nogle ord. Jeg synes, det er meget svært i dag at udtale noget om vor endelige stilling til det tyske problem. Det er klart, at vi alle er interesseret i, at vort forhold til Tyskland normaliseres. Tysklands deling er ikke alene en utålelig tilstand for det tyske folk, men på længere sigt også en trusel mod Europas stabilitet og sikkerhed. Men hvem tør tro på, at den noteudveksling, som netop har fundet sted mellem østtyske kommunistledere og forbundsregeringen i Bonn, foreløbig vil føre til et forenet og neutralt Tyskland? Hvis dette ikke sker, står altså et delvist rustet kommunistisk Østtyskland overfor et afrustet demokratisk Vesttyskland. Set fra et vestligt synspunkt forstår man godt, at denne situation må forekomme uholdbar, og det samme må siges, når man ser sagen udfra hensynet til Vesteuropas forsvar. Vestmagterne, USA, England og Frankrig, vil ikke kunne påtage sig ud i en uvis fremtid at forsvare Vesttyskland mod angreb, hvis den vesttyske befolkning ikke selv deltager i forsvaret af sit land. Spørgsmålet er overordentligt vanskeligt for Tysklands naboer, hvortil vi hører, med deres erfaringer fra tidligere krige, og vi er ganske enige i, at det må gælde om at finde en form, hvorved Vesttysklands eventuelle deltagelse i